

epischen dichter Mok niet zou mogen ontcrachten. Maar daarvoor is het immers ook een legende!

Garmt Stuiveling, *Tegen de Stroom*, N.V. De Arbeiderspers, Amsterdam 1939.

Het is een zeer opvallend verschijnsel: negen van de tien critici, die tot nog toe Stuiveling's nieuwe, omvangrijke bundel bespraken, vingen aan met een breedgestemde lofzang op het belangrijke wetenschappelijke werk, dat deze literatuur-historicus heeft verricht, om daarna tot de conclusie te komen, dat het met zijn verzen toch niet je dat was. Over het al of niet gerechtvaardigd zijn van de lofzang vermag ik niet te oordelen, maar met de vermelde conclusie moet ik helaas ten volle instemmen. Dit klemte te meer, daar ik mij Stuiveling, niet als „geschiedschrijver”, maar als kritikus herinner uit een paar zeer hooghartig gestemde stukken: over Den Brabander, dien hij, meen ik, naar aanleiding van diens *Opus 5* kraakte, en over Han Hoekstra's bloemlezing *De dorstige dichter*, waarbij deze bloemlezer in een geheelonthoudersblaadje naar zijn hoofd geslingerd kreeg, de dichter te zijn van het „flodderige epigonenbundeltje” *Dubbelspoor*.

Ik kan het niet helpen, dat deze, misschien buiten het kader van mijn recensie vallende, herinneringen bij mij boven komen, nu ik Stuiveling's *Tegen de stroom* lees, dat het noch naast het gekraakte *Opus 5*, noch naast het gewraakte epigonenbundeltje *Dubbelspoor* ook maar één ogenblik vol kan houden. Merkwaardig: wanneer er ooit van epigonisme moet worden gesproken, dan kan men deze kwalifikatie nergens juister toepassen dan op het werk van Stuiveling zelf, in

wiens verzen men Vondel en Tachtig, Henriëtte Roland Holst en een beetje Gorter lustig door elkaar neuriën hoort. Dat Stuiveling als verzen-publicist weinig zelfkritiek bezit, kan men afleiden uit het feit, dat hij hier zowel het oervervelende *Bij Vondel's feest* als de *Verzen van nu* liet herdrukken, en legt men de sonnetten uit het laatstgenoemde deel naast het zeer persoonlijke en sterk plastische werk van een Den Brabander, dan blijkt weer eens, dat een uitgebreide eruditie misschien enig nut kan hebben voor den dichter, maar in geen geval een voorwaarde voor het dichterschap vormt.

Natuurlijk zijn er in deze bundel van 122 pagina's wel enkele verzen te vinden, waarvoor men een matige waardering kan gevoelen, maar het geheel geeft den lezer wel zeer weinig reden tot enthousiasme. De doctor Neerlandicus mag een voortreffelijk persoon zijn, de dichter Stuiveling is niet meer of minder dan een vergissing!

J. J. van Geuns, *De Ziel der Steden*, A. A. M. Stols, Maastricht, 1939.

Veel minder een epigoon dan Stuiveling is de dichter J. J. van Geuns, die met zijn nieuwe bundel *De ziel der steden* een weliswaar niet zeer verrassend, maar toch voor hemzelf karakteristiek geluid doet horen. Van Geuns heeft namelijk, juist door zijn onpersoonlijkheid, in de loop der, nu reeds talrijke, jaren, dat hij verzen schrijft, kans gezien een figuur te worden, die men herkent, waar men een gedicht van zijn hand opslaat. Hij is dan ook niet zoals, meen ik, Ter Braak hem eens noemde, een wasbleek epigoon, maar voldoet eerder aan de karakteristiek, die Han Hoekstra in *Den Gulden Winckel* onlangs van hem